

POSTANOWIENIE

Dnia 18 czerwca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Kołodziejcki

w sprawie **D. D.**

skazanego z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 76 § 1 k.k.s. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 18 czerwca 2026 r.,

wniosku obrońcy skazanego D. D. o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu

Okręgowego w Warszawie

z dnia 12 grudnia 2024 r., sygn. akt X Ka 1053/24,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie

z dnia 7 maja 2024 r., sygn. akt V K 830/22,

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

uwzględnić wniosek i wstrzymać wykonanie wobec D. D. wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 12 grudnia 2024 r., sygn. akt X Ka 1053/24, utrzymującego w mocy wobec ww. wyrok Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie z dnia 7 maja 2024 r., sygn. akt V K 830/22, do czasu rozpoznania kasacji.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie wyrokiem z dnia 7 maja 2024 r., sygn. akt V K 830/22, uznał D. D. za winnego popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 76 § 1 k.k.s. w zb.

z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 1 i 3 k.k.s. – przy ustaleniu, że czyn ten został popełniony w warunkach art. 37 § 1 pkt 1 *in fine* k.k.s. – i za to skazał ww. oskarżonego, zaś na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 76 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 *in fine* k.k.s. w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 200 stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki na kwotę 120 zł (pkt VI). Nadto, wyrokiem tym sąd rejonowy uznał oskarżonego D. D. za winnego popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i skazał go za ten czyn, zaś na podstawie art. 62 § 2 k.k.s. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki na kwotę 120 zł (pkt VII). Na mocy art. 39 § 1 k.k.s. sąd rejonowy połączył orzeczone w punktach VI i VII kary grzywny i wymierzył oskarżonemu D. D. karę łączną grzywny w wysokości 250 stawek dziennych grzywny, określając wysokość jednej stawki na kwotę 120 zł (pkt VIII). Przedmiotowym wyrokiem rozstrzygnięto również kwestię odpowiedzialności karno-skarbowej oskarżonej A. C. (pkt I - V) oraz zobowiązano A. sp. z o.o. z siedzibą w W. do zwrotu uzyskanej korzyści majątkowej (pkt IX), a także orzeczono o kosztach sądowych (pkt X).

Na skutek apelacji wywiedzionej od ww. orzeczenia przez obrońcę D. D., Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 12 grudnia 2024 r., sygn. akt X Ka 1053/24 – orzekając w składzie jednoosobowym – utrzymał w mocy zaskarżony wyrok sądu rejonowego i rozstrzygnął o kosztach sądowych postępowania odwoławczego.

W dniu 9 kwietnia 2026 r. do Sądu Najwyższego wpłynęła kasacja obrońcy skazanego D. D., który wyrok sądu odwoławczego zaskarżył w całości na korzyść strony, którą reprezentuje, podnosząc następujące zarzuty: 1) wystąpienie bezwzględnej przesłanki odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. na skutek naruszenia art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s., art. 44 § 2 k.k.s. oraz art. 121 § 1 Ordynacji podatkowej; 2) rażące naruszenie: a) art. 71 § 1 k.p.k. oraz art. 313 § 1 k.p.k.; b) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s.; c) art. 8 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k., art. 4 § 2 k.k.s. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s.; 3) rażące naruszenie art. 70 § 6 pkt 1 w zw. z art. 70c Ordynacji podatkowej; 4) rażącą niewspółmierność

orzeczonej kary pozbawienia wolności bez warunkowego jej zawieszenia na okres próby.

Zarzucając powyższe, obrońca wniósł o:

1. uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania na podstawie art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k., art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s., art. 44 § 2 k.k.s.;
2. ewentualnie, uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Nadto, obrońca wniósł o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia, motywując ten wniosek wagą podniesionego zarzutu przedawnienia.

Odpowiedź na kasację obrońcy skazanego wywiódł prokurator Prokuratury Okręgowej w Warszawie, wnosząc o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej. Oskarżyciel publiczny nie odniósł się do wniosku obrońcy skazanego dotyczącego wstrzymania wykonania zaskarżonego orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek obrońcy D. D. był zasadny o tyle, że doprowadził do wstrzymania wykonania zaskarżonego wyroku i utrzymanego nim w mocy orzeczenia sądu *a quo* w odniesieniu do tegoż skazanego.

Możliwość wstrzymania wykonania zaskarżonego kasacją orzeczenia ma charakter wyjątkowy, jako odstępstwo od reguły wyrażonej w art. 9 § 2 k.k.w. Ustawodawca w art. 532 k.p.k. nie wskazał przesłanek uprawniających do podjęcia tego rodzaju decyzji, pozostawiając ją do uznania Sądu Najwyższego. Nie budzi jednak wątpliwości, że decyzja taka będzie uzasadniona wówczas, gdy wykonanie kary przed rozpoznaniem kasacji spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne i w zasadzie nieodwracalne następstwa (zob. m.in. postanowienie SN z dnia 5 stycznia 2024 r., V KK 396/23; postanowienie SN z dnia 22 stycznia 2020 r. III KK 5/20; postanowienie SN z dnia 18 listopada 2003 r. IV KK 347/03, OSNwSK 2003, Nr 1, poz. 2465). Tego rodzaju skutek może mieć miejsce zarówno w sytuacji oczywistej zasadności podniesionych zarzutów kasacyjnych, jak i stwierdzenia przez Sąd Najwyższy z urzędu – i to jeszcze przed merytorycznym rozpoznaniem sprawy – jednej z tzw. bezwzględnych przyczyn odwoławczych wskazanych w art. 439 § 1

k.p.k., które w świetle art. 536 k.p.k. winny skutkować uchyleniem zaskarżonego wyroku poza granicami zaskarżenia i podniesionych zarzutów. Drugi z wymienionych przypadków zachodzi w niniejszej sprawie.

Analiza przedłożonych akt wskazuje, że w sprawie skazanego D. D. postępowanie przygotowawcze było prowadzone i zakończyło się w formie śledztwa. W tym stanie rzeczy nie istniała zatem możliwość ukształtowania składu sądu odwoławczego w odstępstwie od reguły wskazanej w art. 29 § 1 k.p.k. i wyznaczenia składu jednoosobowego na zasadzie wyjątku przewidzianego w art. 449 § 2 k.p.k., a w takim właśnie składzie sąd *ad quem* rozpoznał apelację obrońcy D. D.. Pozytywna weryfikacja tej okoliczności winna zatem implikować konkluzję o zaistnieniu bezwzględnej przyczyny odwoławczej w postaci nienależytej obsady sądu, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., skutkującej koniecznością uchylenia wyroku zaskarżonego kasacją i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania sądowi odwoławczemu. Nie przesądzając w tym przedmiocie ostatecznego rozstrzygnięcia, które zapadnie w składzie kolegiальnym po szczegółowej analizie akt sprawy, postąpienie takie rysuje się jako realne.

Z tych też względów należało wstrzymać wykonanie zaskarżonego wyroku.

[J.J.]

[r.g.]